

Het Boek Daniël - Nummer Honderdvijf

De voortschrijdende verwerping van het Evangelie: van Christus' geboorte tot de steniging van Stefanus

Jeff Pippenger
2024-02-29

In het laatste artikel merkten wij op dat de geïnspireerde openbaring aangaf dat de Joden hun verwerping van het evangelie „bezegelden” aan het kruis, en vervolgens hun verwerping opnieuw bevestigden bij de steniging van Stefanus. Hoe kan dit zijn? Uiteraard voltrok de verwerping van het evangelie door de twistzieke Joden van die geschiedenis zich geleidelijk. Reeds bij Zijn geboorte waren zij gepasseerd. Van Christus' geboorte tot de steniging van Stefanus wordt een voortschrijdende verwerping van het evangelie geïllustreerd.

“De mensen weten het niet, maar de tijding vervult de hemel met blijdschap. Met een diepere en tedere belangstelling worden de heilige wezens uit de wereld van het licht tot de aarde getrokken. De gehele wereld is helderder door Zijn tegenwoordigheid. Boven de heuvels van Bethlehem heeft zich een ontelbare schare engelen verzameld. Zij wachten op het teken om het blijde nieuws aan de wereld bekend te maken. Indien de leiders in Israël trouw waren geweest aan hun toevertrouwde taak, hadden zij mogen delen in de vreugde om de geboorte van Jezus aan te kondigen. Maar nu worden zij voorbijgegaan.” *The Desire of Ages*, 47.

Vanaf de geboorte van Jezus tot de dood van Stefanus wordt de geleidelijke verwerping van het evangelie door het oude Israël geïllustreerd. Door te erkennen dat de verwerping van Christus door de Joden geleidelijk verliep, kan men hun „bevestigde verwerping” zowel bij het kruis identificeren, waar het voorhangsel van de tempel scheurde, als bij de dood van Stefanus. Het scheuren van het voorhangsel was een symbool dat zij niet langer Gods verbondsvolk waren, en toen Stefanus gestenigd werd, zag hij Jezus staan aan de rechterhand van God, wat in Daniël hoofdstuk twaalf, vers één, een symbool is van het einde van de genadetijd. De verwoesting van Jeruzalem is eveneens een symbool van het einde van de genadetijd.

“De vergelding die over Jeruzalem zou komen, kon slechts korte tijd worden uitgesteld; en terwijl Christus' oog rustte op de ten dode opgeschreven stad, zag Hij niet alleen haar verwoesting, maar ook de verwoesting van een wereld. Hij zag dat, zoals Jeruzalem aan de vernietiging werd prijsgegeven, zo ook de wereld aan haar ondergang zal worden prijsgegeven. Hij zag de vergelding die over de tegenstanders van God zal komen. De taferelen die zich bij de verwoesting van Jeruzalem hebben afgespeeld, zullen zich op de grote en geduchte dag des HEEREN herhalen, maar op nog vreselijker wijze.” *Review and Herald*, 7 december 1897.

Alleen Gods barmhartigheid heeft verhinderd dat Jeruzalem aan het kruis werd vernietigd.

“In de kruisiging van Christus door de Joden lag de verwoesting van Jeruzalem besloten. Het bloed dat op Golgotha werd vergoten, was het gewicht dat hen in het verderf deed wegzinken, voor deze wereld en voor de toekomstige wereld. Zo zal het zijn op de grote laatste dag,

wanneer het oordeel zal neerkomen op hen die Gods genade hebben verworpen. Christus, hun steen des aanstoots, zal hun dan verschijnen als een wrekende berg. De heerlijkheid van Zijn aangezicht, die voor de rechtvaardigen leven is, zal voor de goddelozen een verterend vuur zijn. Wegens verworpen liefde, versmade genade, zal de zondaar worden vernietigd.” The Desire of Ages, 600.

Alleen Gods barmhartigheid talmde om Jeruzalems verwoesting niet ten tijde van het kruis te brengen.

„Gedurende bijna veertig jaar nadat het oordeel over Jeruzalem door Christus Zelf was uitgesproken, stelde de Heer Zijn gerichten over de stad en de natie uit. Wonderbaarlijk was Gods lankmoedigheid jegens hen die Zijn evangelie verwierpen en de moordenaars van Zijn Zoon.” The Great Controversy, 27.

Ten tijde van Zijn laatste reiniging van de tempel had Jezus de waarschuwing gegeven uit Jeruzalem te vluchten wanneer de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, door Zijn volgelingen gezien zou worden. De eerste keer dat Hij de tempel reinigde, had Hij verklaard dat de Joden van het huis van Zijn Vader een rovershol hadden gemaakt, maar de laatste keer zei Hij: “uw huis” wordt aan u woest overgelaten. Reeds vóór het kruis, dat op het punt stond plaats te vinden, was de tempel waar bij de kruisiging het voorhangsel gescheurd zou worden, al aangeduid als het huis van de Joden, niet als Gods huis. Zuster White gaat in op het moment waarop Christus die verklaring aflegde, en naarmate haar getuigenis voortgaat, behandelt zij ook de veertig jaren van verlengde genade.

“Christus’ woorden tot de priesters en oversten: ‘Zie, uw huis wordt aan u woest overgelaten’ (Mattheüs 23:38), hadden hun hart met ontzetting vervuld. Zij deden alsof het hun onverschillig liet, maar de vraag bleef in hun gedachten opkomen wat de betekenis van deze woorden was. Een onzichtbaar gevaar scheen hen te bedreigen. Kon het zijn dat de prachtige tempel, die de roem van het volk was, weldra een puinhoop zou zijn?...”

„Christus gaf Zijn discipelen een teken van de komende verwoesting over Jeruzalem, en Hij zei hun hoe zij konden ontkomen: ‘Wanneer gij nu Jeruzalem door legers omsingeld zult zien, weet dan dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen; en laten zij die zich in het midden daarvan bevinden, eruit wegtrekken; en laten zij die op het land zijn, daar niet binnengaan. Want dit zijn de dagen der wraak, opdat alles wat geschreven is, vervuld worde.’ Deze waarschuwing werd gegeven om veertig jaar later, bij de verwoesting van Jeruzalem, ter harte genomen te worden. De christenen gehoorzaamden de waarschuwing, en niet één christen kwam om bij de val van de stad.” The Desire of Ages, 628, 630.

Christus werd gekruisigd in het jaar 31, en bijna veertig jaar later, in het jaar 70, werd Jeruzalem verwoest na een belegering van drieënhalf jaar. Hoe kon Jeruzalem bij het kruis in het jaar 31 verwoest zijn, als er nog drieënhalf jaar genadetijd overbleef, aangeduid als de zeventig weken in Daniël hoofdstuk negen, vers vierentwintig? Hoe kunnen deze schijnbare tegenstrijdigheden worden opgelost? De eenvoudigste oplossing is eenvoudigweg te erkennen dat, wanneer het gaat om het einde van de genadetijd die door de zeventig weken wordt voorgesteld, dit moet worden verstaan als een geleidelijk einde van de genadetijd. Dit is waar, maar het neemt iedere profetische

nauwkeurigheid weg bij de toepassing van de merktekens van die geschiedenis. Ik zal proberen het uit te leggen.

Als Pinksteren de spoedig komende zondagswet vertegenwoordigt, waarbij de andere kudde in Babylon wordt uitgeroepen, waarom ging het evangelie dan pas drie en een half jaar na Pinksteren naar de heidenen? Is de dood van Christus of de dood van Stefanus een teken van het einde van de genadetijd voor het oude Israël? Als het Laodiceïsche adventisme bij de spoedig komende zondagswet ophoudt een gemeente te zijn, vertegenwoordigde dan de verwoesting van de tempel in het jaar 70 het einde van de tempel van het Laodiceïsche adventisme bij de zondagswet? Wat als schijnbare inconsistenties zou kunnen voorkomen, wordt opgelost door de toepassing van „regel op regel”, en wanneer die toepassing wordt gehanteerd, wordt het getuigenis van de wegmarkeringen die wij identificeren zeer helder en bondig.

De week waarin Christus het verbond bevestigde, wordt verdeeld in twee gelijke perioden van drieënhalf jaar. De eerste drieënhalf jaar beginnen bij de doop van Christus en eindigen met Zijn dood. De doop is het symbool van Zijn dood en opstanding, zodat het begin van die periode van drieënhalf jaar identiek is aan het einde ervan. In die periode bracht Christus het evangelie uitsluitend aan de Joden. Het einde van die drieënhalf jaar markeert het begin van de daaropvolgende drieënhalf jaar. Het begin van de tweede periode van drieënhalf jaar vangt aan met de dood van Christus, en zij eindigt met de dood van Stefanus. In die periode brachten de discipelen het evangelie uitsluitend aan de Joden.

Die twee perioden, die afzonderlijke profetische lijnen zijn, dienen „regel op regel” samengebracht te worden. Zowel de begin- als de eindgeschiedenissen dragen het merkteken van Alfa en Omega, want de geschiedenis van het begin en die van het einde zijn dezelfde. Beide tijdsperioden zijn identiek in duur, en het werk dat gedurende elke periode wordt verricht, is identiek. Christus, die de Eerste en de Laatste is, is ook de Schepper van alle dingen, en in dat opzicht is Hij de Schepper van de Waarheid. Het Hebreeuwse woord „waarheid” werd gevormd door drie Hebreeuwse letters. De eerste letter, gevolgd door de dertiende letter, gevolgd door de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, worden samengevoegd tot het Hebreeuwse woord voor „waarheid.”

Beide perioden van drieënhalf jaar hebben Christus als de eerste en de laatste, want Christus is aan het begin van de eerste periode bij Zijn doop, zoals Hij ook aan het einde bij Zijn dood is in de eerste periode. En Christus is bij Zijn dood aan het begin van de tweede periode, en Hij staat aan de rechterhand van God aan het einde van de tweede periode. Het getal dertien is het symbool van opstand, en in beide perioden, hetzij het evangelie persoonlijk door Christus werd gebracht, hetzij in de tweede periode door Zijn discipelen, kwamen de vitzuchtige Joden in opstand tegen de boodschap van het evangelie.

Beide perioden hebben dezelfde duur, dragen het kenmerk van Alfa en Omega, en duiden dezelfde evangelieboodschap aan. Die twee perioden dienen “regel op regel” samengebracht te worden. De methodologie van “regel op regel” is de beproevingsmethodologie van de late regen. Zij is de methodologie van de laatste dagen, en de waarheden die in de laatste dagen door die methodologie worden geïdentificeerd en bevestigd, zijn hetgeen de zonen van Levi reinigt of zuivert tijdens de

verzegeling van de honderd vierenveertigduizend.

Wie zal hij kennis leren? en wie zal hij de leer doen verstaan? hun die van de melk gespeend en van de borsten weggetrokken zijn. Want gebod moet op gebod zijn, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, en daar een weinig. Want met stamelende lippen en in een andere tong zal hij tot dit volk spreken. Tot wie hij gezegd heeft: Dit is de rust, waarmede gij de vermoeide moogt doen rusten; en dit is de verkwikking; toch wilden zij niet horen. Maar het woord des Heren was hun: gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig, en daar een weinig; opdat zij heengaan, en achterwaarts vallen, en verbreizeld, en verstrikt, en gevangen worden. Jesaja 28:9–13.

Het volgende vers in Jesaja richt zich tot de spottende mannen die over het volk van Jeruzalem heersen. Voor die spottende mannen is de „rust en de verkwikking” (de late regen), waarnaar zij weigerden te „horen”, datgene wat maakt dat zij „heengaan, en achterover vallen, en verbroken worden, en verstrikt worden, en gevangen worden.” Die beproeving werd hun voorgehouden vanuit een andere tong, want Elia, Johannes de Doper en William Miller waren niet opgeleid in de theologische scholen van hun respectieve geschiedenissen. De boodschap van de late regen, die het Laodiceïsche adventisme beproeft, is de boodschap die wordt voortgebracht door de toepassing van „regel op regel.”

Wanneer de eerste drieënhalve jaar van de week waarin Christus het verbond bevestigde, over de tweede drieënhalve jaar worden gelegd, vinden wij profetisch licht dat alle schijnbare tegenstrijdigheden verheldert die in een onderzoekende geest zouden kunnen opkomen. De week was de tijd waarin de Boodschapper van het Verbond het verbond moest bevestigen, en een bijbels verbond moet met bloed worden bevestigd. De doop en kruisiging van Christus en de steniging van Stefanus wijzen alle op bloed. Beide lijnen vertegenwoordigen het bloed van het verbond, en die lijnen bevestigen het verbond.

Wanneer doop en kruisiging samengebracht worden „regel op regel”, vormen zij de eerste wegmarkering, en de kruisiging en de steniging van Stefanus vormen de laatste wegmarkering. Wanneer zij samengebracht worden tot één lijn, vinden wij het kruis en het opstaan van Michaël bij de dood van Stefanus als twee getuigen van het feit dat de Joden hun verwerping van het evangelie bezegelden. De dood van Christus is ook de dood van Zijn discipel Stefanus, wat Pascha is wanneer de twee lijnen worden samengevoegd. Drie dagen later wordt Christus opgewekt als het offer van de Eerstelingsvrucht.

Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden en is de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn. 1 Korinthe 15:20.

Tussen het Pascha en het feest van de Eerstelingen op de derde dag ligt het begin van het feest van de Ongezuurde Broden. Ongezuurd brood “rijst” niet, en Christus stond niet op de tweede dag op; Hij stond op de derde dag op. Christus en Stefanus sterven samen in de toepassing van “regel op regel”, maar Stefanus wordt na Christus opgewekt, want er is een orde in de opstanding van de eerstelingen.

Maar ieder in zijn eigen orde: Christus als de eerstelingen; daarna zij die van Christus zijn, bij zijn komst. 1 Korinthiërs 15:22.

De voorjaarsfeesten kunnen niet van elkaar worden gescheiden, want zij staan in rechtstreeks verband met elkaar. In deze zin vertegenwoordigt Pinksteren de spoedig komende zondagswet, wanneer er een herhaling zal zijn van de uitstorting van de Heilige Geest, en de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien dan hen die het evangelie thans niet kennen, zal oproepen om uit Babylon uit te gaan. Het woord „Babylon” is gebaseerd op het woord „Babel”, dat verwarring betekent, want het was bij de val van Babel dat God de talen verwarde, en het was op Pinksteren dat God de verwarring van de talen ongedaan maakt om het evangelie naar de wereld te brengen. Zo stemmen Pinksteren en de zondagswet overeen.

Met Pinksteren werd de gave van talen aan de discipelen gegeven, maar hun boodschap was toen nog steeds beperkt tot de Joden. Wanneer beide lijnen worden samengebracht, valt Pinksteren in het jaar 34, toen Stefanus gestenigd werd en het evangelie vervolgens werd gebracht aan hen die het evangelie momenteel niet kennen.

Stefanus vertegenwoordigt hen die worden opgewekt „bij Zijn komst”, maar die met Hem gestorven zijn. Het offer van de Eerstelingsschoof markeert de opstanding van Christus op de derde dag, en het markeert tevens het begin van het Wekenfeest, dat ook het Pinksterfeest is en dat de herdenking vormt van de gave van de Tien Geboden op de Sinaï.

22 oktober 1844 stemt overeen met het kruis, want onder andere bewijzen brengt Zuster White de teleurstelling van de discipelen na het kruis in overeenstemming met de teleurstelling die volgde op 22 oktober 1844. Zowel het kruis als 22 oktober 1844 zijn voorafschaduwingen van de spoedig komende zondagswet. Pinksteren is eveneens een type van de spoedig komende zondagswet, maar Pinksteren kwam tweeënvijftig dagen na het kruis. Het kruis, dat door het Pascha werd voorgesteld, luidt een reeks feesten in die de oude paden van het oude Israël gedenken, vanaf de nacht waarin de engel des doods Egypte voorbijging tot aan de wetgeving. Hoewel de feesten hun eigen onderscheidende kenmerken bezitten, zijn zij onlosmakelijk met elkaar verbonden. Daarom is het juist de volledige tweeënvijftig dagen van het Pascha tot Pinksteren als één enkel wegmerk toe te passen.

Om deze reden zijn het kruis, de dood van Stefanus en Pinksteren alle voorafbeeldingen van de spoedig komende zondagswet, wanneer het voortschrijdende uitvoerende oordeel over het Moderne Babylon begint, terwijl de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien Gods andere kudde uit Babylon begint te roepen. Op die wegmarkering kwam het uitvoerende oordeel over Jeruzalem, hoewel God in Zijn barmhartigheid de feitelijke verwoesting van de tempel en de stad bijna veertig jaar na het kruis uitstelde, tot het jaar 70. De verwoesting van het oude Jeruzalem vertegenwoordigt het begin van het voortschrijdende uitvoerende oordeel dat in de Verenigde Staten begint wanneer “nationale afval wordt gevolgd door nationale ondergang.”

De waarheid wordt bevestigd op het getuigenis van twee, en in de twee perioden van drieënhalve jaar waarin Christus het verbond bevestigde, vinden wij twee getuigen van een dood en opstanding die verbonden zijn met de geschiedenis die de spoedig komende zondagswet aanduidt. Die

zondagswet wordt in Openbaring hoofdstuk elf aangeduid als het „uur van de grote aardbeving”. Dat „uur” is rechtstreeks verbonden met twee getuigen die een getuigenis van drieënhalf jaar gaven. Hun getuigenis eindigt met hun dood en opstanding.

Hun getuigenis van drie en een half jaar, gevolgd door hun dood en opstanding, is uitgebeeld door de dood en opstanding van zowel Jezus als Stefanus, want „regel op regel” wordt Stefanus voorgesteld als met Christus te zijn opgewekt. In het feest van de Eerstelingsvruchten werden twee voornaamste offergaven gebracht.

De ene was een lam zonder smet, en de andere een offer van gerst. De gerst vertegenwoordigde de oogst die zou volgen, en het lam vertegenwoordigde Christus. Christus werd op de derde dag opgewekt, en Stefanus vertegenwoordigde hen die volgen, en de gerst vertegenwoordigde de oogst die zou volgen. De twee getuigen in Openbaring elf getuigden drieënhalf jaar lang, waarna zij vervolgens werden gedood en vervolgens drieënhalve dag later werden opgewekt. Die twee getuigen waren getypeerd door Christus, die de Eerstelingen was, want zij vertegenwoordigden de honderdvierenveertigduizend, die ook eerstelingen zijn.

En ik zag, en zie, een Lam stond op de berg Sion, en met Hem honderd vierenveertigduizend, die de naam van Zijn Vader op hun voorhoofden geschreven hadden. En ik hoorde een stem uit de hemel, als een stem van vele wateren en als een stem van een zware donderslag; en ik hoorde de stem van citerspelers, spelende op hun citers. En zij zongen als het ware een nieuw lied vóór de troon en vóór de vier dieren en de ouderlingen; en niemand kon dat lied leren dan de honderd vierenveertigduizend, die van de aarde verlost waren. Dezen zijn het die zich met vrouwen niet verontreinigd hebben, want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen, waarheen Het ook gaat. Dezen zijn uit de mensen verlost als eerstelingen voor God en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden, want zij zijn zonder vlek voor de troon van God. Openbaring 14:1–5.

Het gersteoffer op het feest van de Eerstelingsvruchten vertegenwoordigde de oogst die zou volgen, en Stefanus volgde in het jaar 34 op Christus’ dood in het jaar 31, hoewel zij „regel op regel” bij hetzelfde merkteken stierven. In verband met de eerstelingsoffers was Christus het lam dat geslacht werd en was Stefanus de gerst. Volgens Paulus is „Christus” „de eerstelingen van hen die ontslapen zijn”, en vervolgens „daarna die van Christus zijn bij zijn komst”. De honderd vierenveertigduizend zijn eerstelingen, en zij zijn het „die het Lam volgen, waarheen Het ook gaat.”

In het „uur” van de „grote aardbeving” van Openbaring hoofdstuk elf worden de twee getuigen, die drieënhalf jaar hebben geprofeteerd om vervolgens te worden gedood en drieënhalve dag op de straten te liggen, opgewekt. Zij zijn degenen die werden uitgebeeld door Stefanus, die profetisch met Jezus werd opgewekt, maar ook na Jezus. Daarom worden zij „drieënhalve dag” opgewekt nadat zij zijn vermoord door het beest dat uit de afgrond opsteeg. In hetzelfde „uur” waarin zij worden opgewekt, stijgen zij als een banier op naar de hemel. Het proces van hun opstanding en hemelvaart wordt zorgvuldig uiteengezet in Gods profetische Woord, en het omvat dat zij werden getypeerd door de letterlijke dood van Stefanus, en aldus een geestelijke dood vertegenwoordigen die aan de twee getuigen wordt voltrokken terwijl zij worden veranderd van de Laodiceaanse

beweging van de derde engel tot de Filadelfische beweging van de derde engel.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Eén ding is zeker: die Zevende-dags Adventisten die hun plaats innemen onder Satans banier, zullen als eersten hun geloof opgeven in de waarschuwingen en terechtwijzingen die vervat zijn in de Getuigenissen van Gods Geest.

“De oproep tot grotere toewijding en heiliger dienst wordt gedaan en zal blijven weerklinken. Sommigen die nu de ingevingen van Satan vertolken, zullen tot bezinning komen. Er zijn mensen in belangrijke vertrouwensposities die de waarheid voor deze tijd niet begrijpen. Aan hen moet de boodschap worden gebracht. Indien zij haar aannemen, zal Christus hen aannemen en hen tot medewerkers met Hem maken. Maar indien zij weigeren naar de boodschap te luisteren, zullen zij hun plaats innemen onder de zwarte banier van de vorst der duisternis.

“Mij is opgedragen te zeggen dat de kostbare waarheid voor deze tijd zich steeds duidelijker aan de menselijke geest openbaart. In bijzondere zin moeten mannen en vrouwen eten van Christus' vlees en drinken van zijn bloed. Er zal een ontwikkeling van het begrip zijn, want de waarheid is vatbaar voor voortdurende uitbreiding. De goddelijke oorsprong van de waarheid zal in steeds nauwere gemeenschap treden met hen die volharden om Hem te kennen. Wanneer Gods volk zijn woord ontvangt als het brood des hemels, zullen zij weten dat zijn opgangen bereid zijn als de dageraad. Zij zullen geestelijke kracht ontvangen, zoals het lichaam lichamelijke kracht ontvangt wanneer voedsel wordt gegeten.

„Wij begrijpen nog niet ten volle het plan van de Heer om de kinderen Israëls uit de Egyptische slavernij te voeren en hen door de woestijn naar Kanaän te leiden.

„Wanneer wij de goddelijke stralen verzamelen die uit het evangelie schijnen, zullen wij een helderder inzicht verkrijgen in de Joodse bedeling en een diepere waardering voor haar gewichtige waarheden. Ons onderzoek van de waarheid is nog onvoltooid. Wij hebben slechts enkele lichtstralen verzameld. Zij die niet dagelijks studenten van het Woord zijn, zullen de vraagstukken van de Joodse bedeling niet oplossen. Zij zullen de waarheden die door de tempeldienst worden onderwezen, niet begrijpen. Het werk van God wordt belemmerd door een werelds begrip van zijn grote plan. Het toekomstige leven zal de betekenis ontvouwen van de wetten die Christus, gehuld in de wolkkolom, aan zijn volk gaf.” Spalding and Magan, 305, 306.